

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **A. O.**
narozený X, státní příslušník U.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. CPR-22150-5/ČJ-2018-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12. 10. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 6. 2018, č. j. KRPS-237172-32/ČJ-2017-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobce byl dne 26. 7. 2017 kontrolován v závodě společnosti L. & C. – J. L. (dále jen „L. & C.“), kde prováděl v pracovním oděvu činnost při zpracování masa. Prokázal se cestovním dokladem s polským vízem typu D, účel vydání 06, s platností od 20. 2. 2017 do 5. 8. 2017. Bylo prokázáno, že byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, které je k výkonu pracovní činnosti vyžadováno. Nedopadá na něj žádná z výjimek uvedených v § 98 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů („dále jen zákon o zaměstnanosti“). Správní orgán vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu a správně uzavřel, že žalobce naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Byla mu poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům řízení. V daném případě ústí všechny podklady v závěr, že žalobce nekonal na území Polska žádnou pracovní činnost. Žalobce pracoval výhradně pro českou společnost, která jej vyplácela. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že jí zákon ukládá v případě zjištění naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložit správní vyhoštění. Nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění bylo zasaženo do žalobcova soukromého a rodinného života. Délka zákazu vstupu v trvání 6 měsíců je přiměřená, neboť je na samé spodní hranici zákonného rozmezí a byla stanovena s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů. Přiměřená je i doba stanovená k opuštění území, neboť žalobce nemá na území České republiky žádné závazky, vlastní cestovní doklad a má dostatek finančních prostředků, tudíž je doba 15 dnů dostatečná k obstarání všech záležitostí spojených s vycestováním.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce předně namítl, že správní orgány porušily § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce.
4. Dle druhé žalobcovy námitky není správný závěr žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl vyřízené veškeré potřebné doklady, na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem a pracoval zde, byť u jiné společnosti, stále pro svého polského zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. Žalobce zdůraznil, že měl platné pobytové oprávnění na území Polska, které mu umožňovalo též výkon zaměstnání. Byl zaměstnancem (blíže nespecifikované) polské společnosti, což mělo být prokázáno listinnými důkazy. Byl tedy povinen vykonávat práci dle pokynů svého polského zaměstnavatele. Ten v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti na území celé Evropské unie a plní je prostřednictvím svých zaměstnanců v pracovním poměru. Žalobce byl zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k poskytnutí služby (realizaci

zakázky získané polským zaměstnavatelem), tedy nepotřeboval k výkonu zaměstnání povolení vydané orgány České republiky, což odpovídá principu volného pohybu služeb. Žalobce poukázal na to, že je prostým dělníkem neznalým práva, nevybíral si, kde bude působit. Našel si zaměstnání v Polsku a zaměstnavatel mu přidělil pracovní úkol, který byl povinen splnit. Žalobce tedy žádnou povinnost neporušil, jen pracoval dle pokynů svého zaměstnavatele.

5. Žalobce dále namítl, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada proporcionality a zásada právní jistoty). Žalobce totiž neměl žádnou možnost situaci ovlivnit, neměl ani ponětí o tom, že se jedná o nezákonnou situaci. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení, měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobci do budoucna potíže. Žalobce má platné pobytové oprávnění pro území Polska, v případě umožnění dobrovolného opuštění území České republiky mohl dále pobývat na území Polska a tam konzumovat vydané povolení k pobytu. Za současné situace však žalobce s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska. Je bez významu, že v současné době již žalobce toto povolení nevlastní, neboť správní vyhoštění mu znemožňuje obstarat si v budoucnu povolení k pobytu. Žalobce se domnívá, že objasnění vztahů mezi polským zaměstnavatelem a dalšími subjekty v obchodním řetězci a nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k osvětlení podstatných skutečností, o kterých správní orgán pouze spekuluje, že se jedná o jakési řetězení vztahů k obcházení zákona. Měly být proto vyslechnuty oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, a to za účelem zjištění informací o výkonu činnosti žalobce.
6. Dále žalobce namítá, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaná neváže zákonné podmínky k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika případu. Přiměřenost rozhodnutí není možné stavět na skutečnosti, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí v podstatě přiměřenost zásahu nehodnotí vůbec. Není nijak hodnocena skutečnost, že žalobce má povolení legální pobyt na území Polska.
7. Rovněž namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění je neúčelné, neboť již krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění opustil území České republiky, aby se zde nevystavoval dalšímu postihu. Vyhoštění je tedy neúčelné, neboť jeho účelu již bylo dosaženo. Řízení o správním vyhoštění a odvolací řízení trvalo celkem rok a tři čtvrtě a žalobce byl po celou dobu mimo území, avšak lhůta správního vyhoštění začne běžet až po skončení řízení. Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí dále plyne i z doby, která uplynula od zahájení řízení.
8. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v tom, že žalovaná neposoudila, zda mu v případě návratu do státu, jehož je občanem, nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spise nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobce má přitom obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.

9. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné i z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Ačkoli je vyhoštění uloženo při spodní hranici, stále se jedná o dlouhou dobu. Výměra není odůvodněna okolnostmi případu ani osobou účastníka a je v rozporu se správní praxí správního orgánu prvního stupně, tento odklon není nijak odůvodněn. V posuzované věci jde o pouhých několik dní údajně nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, a vždy disponoval řádným povolením k pobytu.
10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a plně odkázala na jeho odůvodnění.

Ústní jednání

11. Žalovaná se z jednání konaného dne 5. 12. 2018 omluvila, přičemž nenavrhla jeho odročení. Soud proto jednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce setrval na svém stanovisku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 7. 2017 v rámci policejní akce „ŠUNKA“ byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké během výkonu práce v závodě L. & C. v obci J. Žalobce se nacházel ve výrobním prostoru, na sobě měl bílé firemní oblečení. Do tohoto prostoru je vstup umožněn pouze vybraným zaměstnancům. Žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“ MULT, účel pobytu 05, vydané Polskou republikou na dobu od 20. 2. 2017 do 5. 8. 2017. V cestovním dokladu je pomocí razítka vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 9. 3. 2017 (hraniční přechod Korczowa, Polsko). Žalobce na místě nepředložil povolení k zaměstnání. Personální pracovnice L. & C. předložila smluvní dokumenty a evidenci docházky obsahující i datum nástupu kontrolovaných zaměstnanců, podle níž žalobce nastoupil dne 9. 5. 2017.
14. Na základě provedené kontroly byl žalobce zajištěn a bylo s ním ještě též den zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, oba rodiče žijí na Ukrajině. Vízum si vyřídil na Ukrajině. Ve vízovém centru mu sehnali pozvání od polské firmy, jejíž jméno nezná. V Polsku však nikdy nepracoval. Do České republiky přicestoval 9. nebo 10. 3. 2017, a to mikrobusem přímo do Prahy. Přijel pouze za účelem práce. Měl zde známého, s kterým se telefonicky spojil a ubytoval se u něj. V té době neměl domluvenou žádnou práci. Tu našel až v půli května, do té doby nepracoval. O práci v L. & C. se dozvěděl náhodou. Telefonicky se zkontaktoval s prostředníkem V. Setkal se s ním před závodem L. & C., tam ho zavedl na oddělení, kde dostal čipovou kartu, se kterou se pohyboval po závodě a která rovněž sloužila jako evidence docházky. Bydlí na ubytovně v Č. Nemá živnostenský list ani pracovní povolení. V. mu říkal, že pracuje pro nějakou polskou firmu, přesný název si ale nepamatuje. V závodě L. & C. pracoval asi dva a půl měsíce. Pracovní oděv, nářadí i pomůcky patřily firmě, práci mu zadával mistr. Pracoval na příjmu zboží, tj. vykládal zboží. Na dotaz, zda měl uzavřenou pracovní smlouvu, uvedl, že neví a

nepamatuje se, zda něco podepisoval. V. dal pas, on si z něho pořídil kopie a slíbil, že zařídí legalizaci práce na základě vyslání na služební cestu polskou firmou. Za práci měl slíbeno 100 Kč na hodinu, dosud dostal v hotovosti dvě výplaty po 14 000 Kč. Žalobce zde v České republice nemá žádné vazby, nežije zde žádný příbuzný. Vycestování by nebylo zásahem do jeho rodinného života. Má prostředky na vycestování.

15. Společnost L. & C., v jejímž závodě žalobce vykonával pracovní činnost, předložila kopie smluv uzavřených mezi I. a L. & C. Smlouvou o dílo ze dne 1. 6. 2016 se I. jako zhotovitel zavázala pro L. & C. jako objednatele vykonávat práce, jejichž výsledkem je produkt potravinářské výroby určený k prodeji a distribuci podle požadavků objednatele. Tyto společnosti uzavřely současně (zřejmě dne 1. 6. 2017 – datum je špatně čitelné) smlouvu o nájmu prostor určených k podnikání, na základě něhož L. & C. jako pronajímatel přenechala I. jako nájemci k užívání budovu, v níž se nachází závod L. & C., a to za účelem plnění závazku ze smlouvy o dílo. Nájemné bylo sjednáno ve výši 9 000 Kč měsíčně. Dále byly předloženy rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016, dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016 a dodatek k rámcové smlouvě o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 1. 2. 2017 uzavřené rovněž mezi L. & C. jako uživatelem a I. jako agenturou práce. Na základě těchto smluv se agentura práce zavázala zajišťovat uživateli dočasné přidělení zaměstnanců k výkonu práce na základě dílčích dohod.
16. Z výpisu z obchodního rejstříku a živnostenského rejstříku vyplynulo, že jednatelem I. byl do 13. 7. 2017 V. P., v současnosti jím je pan V. H. I. je registrovaná jako agentura práce pro obor pomocný dělník a uklízeč v oboru potravinářství. Živnostenské oprávnění jí bylo vydáno i pro živnost řeznictví a uzenářství. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně rovněž obrátil na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. Úřad práce potvrdil, že v době provedené kontroly žalobce neměl povolení k zaměstnání.
17. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku ze dne 7. 12. 2017 vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Záporožské oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje jeho bezpečný návrat.
18. Od 7. 8. 2017 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 12. 12. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě 15 dnů. Zástupce žalobce práva vyjádřit se k podkladům nebo navrhnout důkazy nevyužil.
19. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 6. 2018, č. j. KRPS-237172-32/ČJ-2017-010022, uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců a stanovil mu dobu k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce od 9. 5. 2017 vykonával pracovní činnost ve společnosti L. & C. při zpracování masa bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo

podmínkou výkonu pracovní činnosti. Žalobce při výslechu uvedl, že pracoval pouze na území České republiky, nepodepisoval žádnou písemnou pracovní smlouvu a žádná firma ho k plnění úkolů nevyslala. Na žalobce tedy nedopadá § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Doba, po kterou nelze žalobci zakázat vstup na území České republiky, byla stanovena na spodní hranici, přičemž byla zohledněna délka doby, po kterou žalobce vykonával nelegální práci, i skutečnost, že nelegální zaměstnávání cizinců je vnímáno jako velký společenský problém a je v zájmu státu proti tomuto negativnímu jevu bojovat. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť vzhledem k délce pobytu zde nemohl navázat žádné společenské ani kulturní vazby. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra je vycestování žalobce možné. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o vyhoštění, přičemž je to dostatečně dlouhá doba k vyřízení všech záležitostí spojených s vycestováním. Žalobce je držitelem cestovního dokladu a žalobce nesdělil žádné okolnosti bránící jeho vycestování.

20. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznsl.
21. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 7. 12. 2017. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 6. 9. 2018 potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že se žalobce může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní, neboť bydlí v Záporožské oblasti, v níž je bezpečnostní situace neměnná a zcela stabilní.
22. Zástupce žalobce byl dne 11. 9. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 7 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
23. Žalovaná následně vydala dne 2. 10. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

24. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, (...) až na 5 let, (...) je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
25. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“ Podle odst. 2 „Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“
26. K první žalobní námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela. Žalobce v námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal by se advokátem jedné ze stran sporu.
27. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (razítka v cestovním pasu, evidence docházky). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobním závodě L. & C. Provedení dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznesl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k žalobcovu rodinnému a soukromému životu byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Žalobce ostatně ani v žalobě nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

28. Nelze se ztotožnit ani s žalobcovým tvrzením, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů mu vždy před vydáním rozhodnutí umožnily vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Žalobcovy výtky jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu ostatně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k žalobcovu rodinnému a soukromému životu na území České republiky, kde nežije žádný jeho příbuzný ani osoba blízká. Tento žalobní bod tedy není důvodný.
29. K námitce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a v České republice legálně pracoval jako zaměstnanec polského zaměstnavatele na základě existující smlouvy, uvádí soud následující.
30. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v obci J. v závodě společnosti L. & C., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala ve zpracování masa, resp. vykládání kamionů. Práci mu přidělovali a kontrolovali zaměstnanci společnosti L. & C. Tato společnost evidovala docházku. Žalobce nepopírá, že v provozovně společnosti L. & C. vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ho vyslal k výkonu práce do České republiky v závodě L. & C.
31. Již na tomto místě je však třeba zdůraznit, že žalobcovo tvrzení o tom, že byl zaměstnán u polského zaměstnavatele, zůstalo pouze v rovině tvrzení, které žalobce v průběhu správního řízení ani během řízení před soudem nikterak neprokázal. Nedoložil ani žádnou pracovní smlouvu či dohodu o pracovní činnosti uzavřenou s polským zaměstnavatelem. Naproti tomu však v průběhu svého výsledku během správního řízení uvedl, že v Polsku nebyl zaměstnán, přicestoval totiž přímo do České republiky a teprve zde si sehnal zaměstnání v závodě L. & C. Sám rovněž uvedl, že mu zprostředkovatel V. nabídl, že mu práci zlegalizuje na základě vyslání na služební cestu polskou firmou. I kdyby tedy skutečně došlo k uzavření takové smlouvy či dohody, skutečnosti uvedené žalobcem během výsledku nasvědčují tomu, že by se jednalo o jednání účelové, jehož smyslem bylo pouze zakrýt (legalizovat) neoprávněný výkon pracovní činnosti bez pracovního povolení.
32. Povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno pouze Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní

vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce nebyl, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce.

33. Soud se proto zabýval otázkou, k níž směřuje podstatná část žalobní argumentace, a sice zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu EU, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v období od 1. 3. 2017 do 26. 7. 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
34. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, v němž dospěl k závěru, že se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.
35. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a dospěl k následujícím závěrům. Žalobce ve výpovědi uvedl, že mu práci v závodě L. & C. zajistil zprostředkovatel V. Až později v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (shodně jako v žalobě) doplnil, že si našel zaměstnání již v Polsku a polský zaměstnavatel ho vyslal do České republiky za účelem provedení zakázky. K tomuto tvrzení je však třeba uvést, že žalobce žádnou smlouvu s polským zaměstnavatelem ani doklady o vyslání do České republiky nedoložil. Naproti tomu sám ve výpovědi uvedl, že si zaměstnání sehnal až po takřka dvou měsících po příjezdu do České republiky a že o žádné smlouvě s polským zaměstnavatelem neví a nepamatuje si, že by ji podepisoval.

Nebylo tedy ani prokázáno, že by došlo k vyslání žalobce polským zaměstnavatelem k plnění závazků vůči společnosti I. Žalobce tedy vykonával pracovní činnost pro společnost I. plnící závazek ze smlouvy o dílo uzavřené s L. & C., případně přímo pro společnost L. & C. Tento závěr dokládá skutečnost, že žalobce ve výrobním závodu L. & C. vykonával shodnou práci jako její kmenoví zaměstnanci a tato společnost rovněž sama evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo i to, že v průběhu výkonu pracovní činnosti nebyl řízen ani kontrolován ze strany žádného polského zaměstnavatele, práci mu přidělovali místní zaměstnanci (vedoucí směny) a i pracovní pomůcky mu zajistila tato společnost. Rovněž pracovní odměnu mu poskytoval jednatel společnosti I. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že v průběhu výkonu pracovní činnosti v závodu L. & C. existovalo pouto mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.

36. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak namítá žalobce. Žalobce vykonával pracovní činnost pro společnost usazenou v České republice, aniž by předtím vykonával na území Polské republiky pracovní činnost pro jakéhokoliv polského zaměstnavatele. Takovou činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož se žalobce dovolává. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti tak žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
37. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost v závodu L. & C. na území České republiky, ať již pro společnost I. nebo společnost L. & C. Podstata a obsah smluvních vztahů mezi těmito v České republice usazenými společnostmi není v tomto ohledu rozhodná, neboť je zřejmé, že žádná z těchto společností nebyla příjemcem služby, na níž by se vztahovala svoboda volného pohybu služeb mezi členskými státy EU. Objasnění smluvních vztahů mezi uvedenými společnostmi nemůže nic změnit na tom, že žalobce vykonával pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobce v závodě L. & C. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13). Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že jeho pracovní činnost bude legalizována.
38. Nelze přisvědčit argumentaci, že žalobce jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohl být vědom, neboť sám ani neměl v úmyslu konat práci pro jakéhokoliv polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Z Ukrajiny přicestoval přímo na území České

republiky, přes území Polska zřejmě pouze projížděl. Teprve v České republice uzavřel, zkontaktoval zprostředkovatele práce a začal vykonávat pracovní činnost. Měl a mohl si být vědom důvodů, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.

39. Žalobce dále namítl, že správní orgány neměly uložit správní vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu EU, neboť na jeho území bez potřebného povolení (k zaměstnání a posléze i k pobytu) vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území EU, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že mu Polská republika v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu EU. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.
40. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily jeho konkrétní situaci, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
41. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce;

má jen za to, že je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi žalobce žije jeho rodina na Ukrajině. K integraci žalobce do české společnosti nedošlo, neboť na to pobýval na území České republiky krátkou dobu, sám o to ani neusiloval. Neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že zde nějaké užší vazby navázal. Skutečnost, že měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoli členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do žalobcova soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem.

42. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že se nepříznivá bezpečnostní situace vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce nicméně bydlí v Záporožské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vycházejí ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na celém území Ukrajiny stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
43. Za této situace bylo povinností žalobce tvrdit a prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně mohl být vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když cizinec již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně cizinec pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u cizince dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním a soudním řízení ani netvrdil, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí, naopak z jeho výpovědi plyne, že mu žádné překážky v návratu nebrání. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí

v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.

44. Dalším žalobním bodem žalobce napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Uložení správního vyhoštění na půl roku se správní orgány nikterak neodchýlily od správní praxe. Nepravdivé je i žalobcovo tvrzení, se v dané věci jednalo pouze o několik dní nelegální práce. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí přihlédl k individuálním okolnostem tohoto případu, a to k délce nelegálního výkonu zaměstnání na území České republiky (v řádech měsíců), a dále zdůraznil i skutečnost, že nelegální zaměstnávání cizinců je v současnosti hodnoceno jako velký společenský problém a je v zájmu státu proti němu účinně bojovat. Žalovaná tomuto hodnocení přisvědčila. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, v délce šesti měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Lze dodat, že nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území mohla být stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.
45. Závěrem pak žalobce namítá, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené a nadbytečné z toho důvodu, že již z území České republiky odcestoval. K tomu lze toliko pouze zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jistě důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky. Tato skutečnost by však mohla být zohledněna při správní úvaze o stanovení doby trvání zákazu vstupu. Avšak v daném případě, kdy byla tato doba stanovena na samé spodní hranici rozmezí, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost při stanovení délky zákazu vstupu mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. I tento žalobní bod je tedy nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

46. Vzhledem k tomu, že soud shledal uplatněné žalobní body nedůvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost a sama ani náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. prosince 2018

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce